

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De conventiculis

Disputatio Theologica ...

.. Posterior eaque dogmatica

**Hardtschmidt, Johann Nicolaus
Gottesheim, Johann Ernst von
Leonhard, Georg Friedrich**

Argentorati, 1705

§. 11

urn:nbn:de:bsz:31-105820

causa principali efficaciam esse, non ab instrumentali: quemadmodum & mandatum Regis vel Principis efficax est, & obligat etsi per ministrum non satis probum, vel promulgetur, vel divulgatur. Et ineptum est simile de lacte, quandoquidem verbum DEI nec physicum quid est, nec physicam habet virtutem, sed hyperphysicam, ubi vita ministri impia, utpote verbo plane extrinseca virtutem illius & per se, immutare non potest; licet propter scandalum auditores illud non sinant in se fructificare; hinc verbum à DEO missum fructificat facitque quod DEO placet, illudque præstat ad quod mittitur, quia est DEI verbum Jer. c. 55. Et hic error Schvvenckfeldianorum expresse damnatus est in F. C. p. 829. VII. *Rejicimus & damnamus, quod is Ecclesia minister non possit alios salubriter docere aut sacramenta rite administrare, qui non ipse sit vere renovatus, justus & Pius & A. C. art. 8. Damnant Donatistas & similes, qui negabant uti licere ministerio malorum in Ecclesia, & sentiebant ministerium malorum inutile & inefficax esse.* Ubi expresse quoque de verbo fit mentio, ne excipere possint istiusmodi homines, se non negare efficaciam Sacramentorum per ministrum impium, sed tantum Verbi; solent enim ita effugium quærere. Sed præterquam quod inepta est exceptio, quod quemadmodum, vis sacramentorum tota est ab institutione & promissione divina, non ministri, ita & verbi divini; adeoque cum sacramentum non fiat inefficax impietate ministri, ita nec verbum. Utrumque vero etiam expresse & in A. C. art. 8. & F. C. loco cit. damnatur in Schvvenckfeldianis. Equidem si eo progredi audeant novatores, ut & symbolis nostris assensum præbere recusent, tyrannicumque existiment cum Eclecticis religionis prudentum, his quidem non convincentur; sed apparebit exinde ejusmodi homines non esse Aug. Confess. nec nostræ Ecclesiæ membra, ut tamen esse vel voluerunt, vel simularunt hæctenus.

§. II.
Perfectionem urgent
possibilem.

Et in his omnibus imaginantur sibi nihilominus perfectionem non egregiam, & dissentientes mire convitiantur: in Locis Haugianis tit. Gebott halten: Antipietismus: halt zum Haupt-Satz Gottes Gebott halten seye unmöglich/ weil wir arme schwache Menschen/ das muß man ihnen einraumen/ dann ihr fleischlicher

der Einn Rom
und vermag es au
re la imaginaria
ni Cap. 7. Rom. n
sina irrogeniti per
tulo Paulino
m. Et hi tamen
qua veritate facile
A. C. p. 87. In hac vi
tate non desinit malo
p. 89. Legu imple
u, cum est integra,
quod est long a dis
simum satisfieri. N
pro profam, sed prop
no. Quis enim satis
sunt afflictiones à
illi consilio an casu r
m quod volo bonum
pro legi DEI carne
in legi peccati servire

Nec in minimis
ant & dissimulan
examinati iudabant
sine, faciebant sine
suis errores clam in
habebatur fides
factam esse, quod s
pcti esse denuo co
præfate negabant
les, in eo latibulum
conventicula dici;
or. Hoc vero Ch
Mellalianus sit, qu
peccato facere
la re sciat; quod

cher Sinn Rom. 7, 14. ist dem Geseß Gottes nicht unterthan/ und vermag es auch nicht. Ecce quam hi sanctuli in perfectione sua imaginaria sibi placeant. Et quomodo cum Arminianis Cap. 7. Rom. non de Paulo in persona propria, sed in persona irrogeniti perverse interpretantur, alias non contra nos usuri loco Paulino 7. 14. *Ego autem carnalis venundatus sub peccatum.* Et hi tamen homines Ecclesiæ A. C. membra se jactant, qua veritate facile is intelliget, qui legerit, quæ habet Apol. A. C. p. 87. *In hac vita non possumus legi satisfacere, quia natura carnalis non desinit malos affectus parere, etsi his resistit spiritus in nobis.* Et p. 89. *Legis impletio, seu obedientia erga legem, est quidem justitia, cum est integra, sed in nobis est exigua & immunda.* & p. 91. *Quid opus est longa disputatione? Tota Scriptura, tota Ecclesia clamat, legi non satisfieri. Non igitur placet illa inchoata legis impletio propter se ipsam, sed propter fidem in Christum, alioqui lex semper accusat nos. Quis enim satis timet, aut diligit DEUM? Quis satis patienter sustinet afflictiones à DEO impositas? Quis non sepe dubitat, utrum DEI consilio an casu regantur res humana? &c. Ideo Paulus inquit: non quod volo bonum hoc facio, sed quod nolo malum. Item mente servio legi DEI carne autem servio legi peccati. Hic aperte predicat SE legi peccati servire.*

§. 12.

Nec in minimis computandum est peccatis, quod *simulabant & dissimulabant pleriq; omnia.* Habebantur suspecti & examinati jubebantur subscribere theses & quæstiones propositas, faciebant sine scrupulo, atque hoc factò liberius deinde suos errores clam instillabant aliis, eoque securius, quo magis ipsis habebatur fides, quod non dubitabatur ex animi sententia factum esse, quod subscripsissent. Deinde vero postquam suspecti esse denuo cœperunt, & monerentur semel iterumque, præfracte negabant omnia; convicti tandem per literas & testes, in eo latibulum quærebant, quod ignorassent hæc & alia conventicula dici; & pauci fuerunt qui ingenue confiterentur. Hoc vero Christiano indignum est, nisi Weigelianus vel Messalianus sit, qui existimet exteriorem hominem ista omnia sine peccato facere posse, dummodo homo interior nihil de ista re sciat; quod si licitum est, quid Paulo venit in mentem,

§. 12.

Simulant & Dissimulant.